

Danses hongareses

El meu avi era una de les millors persones que he conegut i el meu model a seguir. No va tenir una vida fàcil, però això no li va llevar el seu somriure. La seva afició? La música. Era un enamorat de la música. No es dedicava professionalment a aquest art, però sempre estava rodejat de música. Recordo quan anava a casa seva a dinar o a celebrar alguna cosa amb la família, sempre estava al seu estudi, que arrebossava d'instruments. I jo, tímida i encuriosida, per compartir el seu plaer, entrava i deixava que les notes m'inundessin. No se com descriure-ho, però era com si el meu pes desaparegués, volava amb les notes. Tenia pessigolles per tot. Respirava profundament i amollava l'aire amb un somriure d'orella a orella. I ell continuava tocant, mai sabia si m'havia vist o no, però tant fa. I en acabar la cançó, em mirava amb els seus ulls marrons clar i em deia:

– T'ha agradat, princesa?

I jo sempre deia que sí amb el cap i corria a fer-li un petó.

I va ser amb aquest pensament que em vaig despertar dia 2 d'abril, il·lusionada perquè faltaven dues setmanes per l'aniversari del meu ídol. I al cap el millor regal que havia pensat mai: tocar la cançó de "danses hongareses numero 5", la seva preferida. Però hi havia un petit problema. Bé, pot ser no tant petit. I es que jo, no sabia tocar cap instrument. Vaig provar la guitarra, però vaig rompre una corda i em van renyar. Després el violí, domés diré que aquell renou va espantar els moixos del carrer i els cans van començar a bordar. Amb la trompeta no sabia com fer-ho i no bufava, si no que aspirava, vaig passar d'ella. El contrabaix era massa gran per a mi i em queia molt sovint. A més tinc les mans una mica petites per tocar la flauta. Vaig pensar crear una adaptació amb la bateria, el que passa és que tinc una imaginació limitada. Amb els palats se'n va donar bé, però quedava molt buit. I quan ja havia tirat la tovallola vaig pensar amb un instrument, que avui dia em fa vergonya admetre que no vaig pensar amb ell. El piano! A més li donaria un toc de sentimentalisme, era el seu instrument preferit. I sense perdre un minut em vaig posar a practicar com una boja, ja havia perdut una setmana.

Quan només faltaven tres dies per l'aniversari, em van donar una mala notícia, i era que el meu avi havia ingressat a l'hospital. El vaig anar a veure aquella mateixa tarda. La veritat és que no feia mala cara, i amb un somriure típic d'ell em va dir que per l'aniversari estaria bé. I jo el vaig creure.

Un dia antes de l'aniversari, la mare em digué que estaria dos dies més a l'hospital. La tristesa em va inundar, i me'n penedeixo. Em vaig sentir així perquè el que vaig treballar no servia per a res, perquè el meu avi encara estava malalt. Per sort la meva mare té molt bones idees. Em va gravar tocant, i així poder-li ensenyar el vídeo a l'hospital.

Em vaig despertar, era el dia. Era dissabte, així que no tenia escola i aniria a veure'l a les 12. Vaig baixar a esmorzar a les 9, però no hi havia ningú. Em vaig posar molt nerviosa. No era estrany que no hi hagués ningú, algunes vegades anaven a comprar al forn o a córrer. Però van passar 20 minuts i el nus que tenia a la panxa es va fer més fot i estret. I quasi em vaig quedar sense respiració quan em van penjar el mòbil. Cap a les 10:45 van arribar. Mai no havia vist aquella cara als meus pares. No tenien color, els ulls eren tristos i pareixien 15 anys més grans. Semblava que havien vist un fantasma. I clar, jo tant innocent vaig preguntar:

—Po... Podem anar a veure l'avi?

—Seu al sofà, si us plau —em va dir la meva mare amb una llàgrima.

Això em va bastar per rompre a plorar. Ja no hi era. Aquell somriure, les seves mans sempre ocupades amb un instrument, la seva passió, les tardes ballant amb ell, quan em picava l'ullet i jo sabia que tenia llepolies per jo. Res, res tornaria a ser el que era. Ell ja no tornaria.

I em vaig tancar a l'habitació on tenia un petit piano nou, i vaig tocar la peça tot el dia, mentre plorava i recordava.

Avui dia encara em fa mal, però aguanto. Quan sento el nus a la panxa per ell, m'assec al piano a tocar, a tocar el que ell havia creat: aquella passió que aflorava dins de mi, aquell desig de ser una persona millor, a voler ser com ell.

Pseudònim: Peter Pan